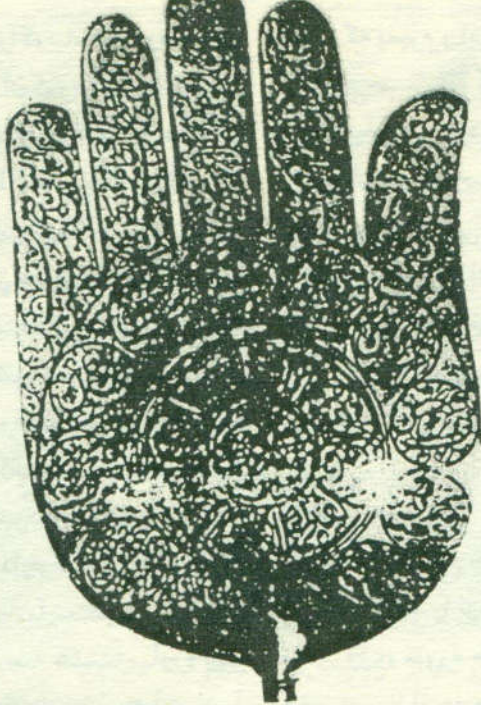

گزارشی از مراسم عزاداری امام حسین در بنگلادش

علیرضائی

در سایر کشورهای مسلمان اهل سنت، به این شدت وجود ندارد. جالب است بدانید که اکثر نام‌های مردم این سرزمین، نام ائمه اطهار علیهم‌السلام می‌باشد. مراسم عزاداری حضرت سیدالشهداء علیه‌السلام حتی توسط برادران و خواهران اهل سنت نیز برگزار می‌گردد. این جانب که جهت سخنرانی در ایام عزاداری (در سال ۱۳۷۴) همراه با کاردار سفارت جمهوری اسلامی ایران، بنا به دعوت برادران اهل سنت به شهر هو بی گنج عزیمت کرده بودیم، دیدم نحوه عزاداری شباهت زیادی به سینه‌زنی در ایران دارد؛ حتی زن‌ها با

اسلام، در میان مردم بنگلادش علی‌رغم تلاش گسترده دشمنان، همچنان بالنده و به صورت بنیادین وجود دارد به گونه‌ای که مظاهر آن را می‌توان در برگزاری اعیاد اسلامی، نماز جمعه و جماعات دیگر به صورت چشمگیری مشاهده نمود. بنگلادش سرزمینی بکر و دست نخورده و بازمینه فعالیت بسیار مستعد می‌باشد که فرق اسلامی اعم از شیعه و سنی بدون هیچ مشکلی کنار یکدیگر زندگی می‌کنند. گرچه تلاش‌هایی برای ایجاد تفرقه بین آن‌ها صورت می‌گیرد، ولی چندان کارساز نیست. دلیل این امر علاقه‌مندی خاصی است که مردم مسلمان بنگلادش به اهل بیت علیهم‌السلام دارند؛ علاقه‌ای که

در اطراف آن نیز پابرهنه بودند و معتقد بودند این مزار قداست خاصی دارد که باید حرمت آن را حفظ کرد. این جانب حدس قوی می‌زنم که مردم این منطقه و سایر مناطقی که این‌گونه مراسم در آنجا برگزار می‌شود، زمانی شیعه بوده و یا حداقل آباء و اجداد آنان شیعه بوده‌اند؛ در میان آنان افرادی را دیدم که به خاطر ایام عزاداری، لباس مشکی بر تن داشتند و بسیاری از مردم نیز پارچه‌هایی را که در مزار (یا به گفته خودشان امام‌باره) آویزان بود، به عنوان تبرک لمس می‌کردند.

برگزاری مراسم عزاداری در شهر مانیک گنج:

در این شهر، پیر و مرشد معروف به نام شاه مخلص الرحمان همه ساله در ایام ماه محرم دسته‌های عزاداری را که بالغ بر ده‌ها هزار نفر می‌شوند به راه می‌اندازد؛ عزاداران با در دست گرفتن علم و کتل به صورت راهپیمایی در خیابان‌های شهر به عزاداری می‌پردازند. با دیدن این صحنه، تقریباً تمامی مردم به خیابان‌ها ریخته و نظاره‌گر این مراسم می‌شوند. در پایان مراسم راهپیمایی، همه مردم در یک میدان بسیار بزرگی اجتماع نموده و به سخنان متعدد گوش فرا می‌دهند. در سال ۱۳۷۵ جناب آقای شاه مخلص الرحمان از این جانب جهت شرکت و سخنرانی در آن مراسم دعوت به عمل آورد که همراه با بعضی از دوستان خانه فرهنگ و سفارت جمهوری اسلامی به این شهر مسافرت نمودیم که در هنگام حضور در جمع عزاداران، مورد استقبال شدید ایشان و

تشکیل مراسم عزاداری جداگانه، مصیبت‌هایی را که بر اهل بیت امام حسین علیه السلام وارد شده بود، بازگو می‌کردند و سینه می‌زدند.

وقتی در جمع آنان حضور یافتیم، یکی از خانم‌ها مرثیه مربوط به حضرت سکینه را می‌خواند و زنان دیگر سینه می‌زدند. بعضی از برادران و جوانان نیز در اثر سینه‌زدن بی‌حال و بی‌هوش شده بودند به گونه‌ای که من فکر کردم تمام آن‌ها شیعه هستند ولی بعداً متوجه شدم که اصلاً در میان این‌ها شیعه وجود ندارد و همگی از برادران اهل سنت می‌باشند. مردم این شهر سنگ یادبود و مزاری به نام امام حسین علیه السلام درست کرده بودند که برای زیارت به آنجا می‌رفتند و به احترام آن مزار، پاها را برهنه می‌کردند. حتی

اهل سنت، این چنین به امام حسین علیه السلام علاقه مند بوده و آن حضرت در میان قلوب آنها نفوذ کرده است.

لازم به ذکر است که روز عاشورا در بنگلادش تعطیل رسمی است؛ رئیس جمهور و نخست وزیر به مناسبت روز عاشورا پیام می دهند که در رسانه های کشور و رادیو و تلویزیون پخش می گردد؛ در طول روز عاشورا سخنرانان و خطبا از برادران اهل سنت در صدا و سیما به ایراد سخنرانی می پردازند و بدین وسیله مردم را از فضایل آن حضرت آگاه می سازند.

برادران عزادار اهل سنت قرار گرفتیم. پس از پایان سخنرانی نیز مردم با تکان دادن دست ابراز احساسات و علاقه می کردند.

در سال ۱۳۷۶ نیز به همین مناسبت از طرف رایزنی فرهنگی دعوت به عمل آوردند که همراه دوستان در آن مراسم شرکت کردیم. علاوه بر شهر مانیک گنج در یک بخش بسیار مهم این شهر، از طرف پیر دعوت شدیم. در روز عاشورا اهالی تمام روستاهای اطراف در این بخش گرد هم آمدند و به ترتیب در مقابل جایگاه خاصی که برای پیر درست کرده بودند،

اگرچه مردم این کشور چندان اطلاعی از فلسفه قیام امام حسین علیه السلام ندارند، ولی چون اکثریت قاطع آن از برادران اهل سنت می باشند، قطعاً اجرای چنین برنامه هایی پرثمر و مفید خواهد بود. وجود چنین پیر و مرشدهایی نیز در تبلیغ و ترویج این مراسم بسیار ثمربخش می باشد و باید از وجود این ها بیشترین بهره ها را جست؛ اما متأسفانه در این زمینه برنامه ریزی نشده و امید می رود مجمع جهانی اهل بیت علیهم السلام با همکاری رایزنی فرهنگی بتواند قدم مؤثری بردارد. ان شاء الله.

به عزاداری و سینه زنی پرداختند. آنها آنچنان با شور و هیجان و احساسات سینه می زدند که انسان را به تعجب و آ می داشت. نکته جالب توجه این بود که در این میدان، عزاداران صحنه پرپر شدن فرزندان و اصحاب امام حسین علیه السلام را به نمایش درآورده و مردم آنان را به جای دیگر منتقل می کردند. بعد از رفتن آنها دسته ای از روستای دیگر می آمدند و همین صحنه مجدداً تکرار می شد. بنده بسیار متأسفم که چرا این صحنه ها را فیلم برداری نکردیم؛ چون هر چه گفته شود حق مطلب بازگو نشده و واقعاً آن مراسم دیدنی است و انسان تعجب می کند که چگونه مردم این کشور دور افتاده آن هم برادران

